

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έναντι κι' εικοσών μετρούντες χρόνον
εδροίτομ' στήν γήν τόν Παρθενώναν.

Χίλια κι' ένακόσα τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρούς, Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Είκοση του Μαρτίου κ' ένατη,
ταραχή' στής Εδρώσης τά κράτη.

Χίλια διακόσα τέσσερα και μ' ένενην' άκόμα,
άνοιγε γιά τήν' Ηπειρο πεινώντων λύκαν στόμα.

**Ό Ρωμηός όπως πάντοτε ψάλλει
του Τρικούπη μνημόσυνο πάλι.**

Ήπερασαν χρόνια δύστυχα... τώρα σ' αυτό το μνημα
ύμνειτ' έλλησ συμβολικής εργατικό μελίσσι,
και τώρ' άκούεται παντού πολύγλωσσο το ρήμα
πως ή Πατρις προόρισται να ζήση και θά ζήση.

Προσκυνητό το μνημα του σάν και τήν πρώτ' ήμέρα,
πού' θάφτηκ' έδδ πέρα.

Και τώρα βλέπει λαμπρό το νυσταγμένο μάτι,
κι' άκούς γλυκύλα πουλιά
να κελαιδοῦνε τήν έλληά,
πού νέα ξαναφύτρωσε κι' είναι καρπό γεμάτη.

Προσκυνητό το μνημα του και ροδοστολισμένο
σάν τότε, πού τόν εφεραν' στό φέρετρο κλεισμένο.

Ήπερασαν χρόνια δύστυχα, ξεχάστηκε κι' ό πόνοσ,
έγινε φωτιστέφανοσ τ' άκάνθινο στεφάνι,
και τής έλλησ το σύμβολο, και τής έλλησ ό κλώνοσ
νάκης και δόξης Πρόδρομοσ αληθινοσ εφάνη.

Και σήμερα με τής έλλησ εκείνης τά κλωνάρια
έβρόντησαν άρματαωσις κι' έπεσαν παλληκάρια,
κι' ένας χυμόσ έμέστωσε το γένος πέρα πέρα...
προσκυνητό το μνημα σου σάν και τήν πρώτ' ήμέρα.

**Τής Δαύρας τελετή
και νικητών Στρατοί.**

Φ.— Περικλή κασουλογάρτη,
'πήγες' στή γιορτή του Μάρτη,
'πήγες' στή μεγάλη Σχόλη;

Ήτανε παρών κι' ό Ρήγας,
πού τόν έδλεπες κι' έσφρίγας,
και τό παν ήκτινοβόλει.

Τι λοφία και τι κράνη!...
φώς λαμπρόν έμσουράνει
και τήν πλάσιν εγαλοβχει.

Κι' έπερνοσαν λαμπεροί
νέασ λεβεντιές καιροί
νικηται και τροπαιοχοί.

Κι' είδα τρόπαια, καλέ μου,
κι' είδα λάφυρα πολέμου,
κι' είδα κάτι πυροβόλα.

Κι' είδα δόξαν Βασιλείου,
και μία λάμψη μεγαλείου
εφεγγολοουσε σ' έλα.

Νέου Μάρτη τελετή,
μεγαλώνονται Στρατοί,
κάθε πρόγονοσ γελά.

Και δοξάζων νέουσ χρόνουσ
έστεφάνωσα προγόνουσ
μέ το μέτωπο ψηλά.

Θά γιορτάσω, θά χαρώ...
μά θυμάσαι, βρέ παλάρια,
πως γιορτάζαμε τήν Δαύρα
μά φορά κι' έναν καιρό;

Τά θυμάσαι, βρέ, τά χρόνια,
πού γεμάτοι καταφρόνια
έγυρίζαμε μέ δίσκο
'μπρός σε κάθε Βασιλίσκο,
'μπρός σε κάθε μακαρά,
και μέσ έδιωχαν σκληρά;

Π.— Τά θυμοῦμαι, Φασουλή,
πλήν παρακαλώ πολῦ
μή μου λες γιά παραομένα.

Γιά παληά να μη μου πής,
και μη θέλης να λυπήσ
ένα φίλον σάν κι' έμένα.

Φ.— Τά θυμάσαι τά παληά,
πού σου' θινανε σερμαίς,
φάπαις και καταραπακίαις,
και δέν έβγαζες μιλιά;

Ποῦ καὶ τότε, Περικλέτο,
τέτοιος Μάρτης σὸν καὶ φέτο;
ποῦ καὶ τότε μὴ τρανῆ
πολεμόκρατη φωνῆ;

Ποῦ σ' ἐκείναις τῆς ντροπαίης
νὰ κυττάξης ἀστραπαίης
καὶ βροντῶν ν' ἀκούσης ἤχους;

Ποῦ ν' ἀφυπνισθῆς σὸν τώρα
μὲ τουφέκια θαφνηφόρα
καὶ λαμπρῶν παιάνων στίχους;

Π.— Τέτοια μὴ μοῦ λές, μουρμούρη,
νὰ μὴ φῆς καμμιὰ στῆ μοῦρη,
ἐξάστα τάνάθεμά τα.

Τώρα λέγε μου γι' αὐτά,
ποῦναι χρόνια ζηλευτά,
δῶσα καὶ τιμὴ γεμάτα.

Φ.— Δὲν εἰμποροῦσα τότε προγόνους ν' ἀτενίσω
χωρὶς νὰ κοκκινίσω.
Κι' ἂν κι' εἶμαι πρώτη λίμα
ἀδύνατον σὲ μνήμα
προγόνου νὰ σταθῶ
χωρὶς νὰ βουδαθῶ.

"Ακουα τῶν ρητόρων τὴν γλώσσα τὴν στρυφνῆ,
κι' ἐγὼ τοὺς περγαλοῦσα,
καὶ μόνο στὸ Δαφνί
γιὰ δάφναις πηγαλοῦσα.

Κατέβαζα τὰ μούτρα μου τὰ καταντροπιμασμένα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
ἔβλεπα τότε, μασκαρὰ,
δάκτυλα τεντωμένα.

Τὰ κλέη δὲν ἐξαίνω μεγάλων ἡμερῶν,
κι' ἔταν ἀπὸ τὸν Ρήγα περνοῦσα τῶν Φερῶν,
ἕκανα πῶς δὲν βλέπω καὶ τῆκοβα κουμποῦρι
ἐκ φόβου μὴ μοῦ θάση καμμιὰ φτυσιὰ στῆ μοῦρη.

Κάθε σαχλὸς παλάβρας
μ' ἐμβρόντητο κεφάλι
μοῦλεγε γιὰ τῆς Λαύρας
τὴν Σχέλη τὴν μεγάλην.

Μοῦλεγε γιὰ τὰ χρόνια
τρανῆς παλληκαριάς
κι' ἐκείνα τὰ μηλιόγια
τῆς τότε κλεφτουριάς,

κι' ἐγὼ βαστώντας, Περικλή, μαρκοῦτσι ναργιλέ,
φουρτοῦνα στὰ μπατζάκια σου, τοῦ φώναζα, τρελλέ.

Σὲ προμάχων καὶ μαρτύρων
σαπφειρίνους οὐρανοὺς
δὲν ἐπέτα τότε νοῦς.

Κι' ἄλλ' οἱ πόθοι τῶν ὄνειρων
ἐπτερόγυζαν στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκατην.

Μὲς στὴν πλάσι τὴν νακρή,
μὲς στῆ συμφορὰ τῶν γένους,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
ἔβλεπαν δακτύλους ξένους.

Κι' ἔβλεπα κι' ἐγὼ δακτύλους ἐνὸς κι' ἄλλου φαταούλα
νὰ μακραίνουν γιὰ ρεμούλα,
κι' ἔλεγα στοὺς ἐμβρόντητους: μὴ στὰ τόσα τὰ κακά μας
ξένα δάκτυλα ζητάτε,
κι' ὅσα γύρω σας κυττάτε
εἶναι μοναχὰ δικά μας.

Ναὶ μὲν εἶναι καὶ σὲ τοῦτον τὸν ἐπιζήλο καιρὸ
τέτοια δάκτυλα καμπόσα, πλὴν νομίζω καὶ θαρρῶ
πῶς τοῦ χρόνου προτόντος δὲν θὰ φαίνονται κι' αὐτὰ
σὲ δημοσία λεφτά.

Π.— Εἶναι στὰ καλά τοῦ πάλι
τὸ τρελλό σου τὸ κεφάλι,
κι' ὅλα σήμερα τὰ βλέπεις, ἀβελφε μου, ρόδινα,
κι' ἀγαθὰ κι' ἀνώδυνα.

B.

Φ.— Μὰ τί φάσκελα κι' ἐκείνα, ποῦτρωγα νυχθημερῶν
κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν.
Κι' εἶχα κάνει γιὰ τὸ μέλλον
μῖαν συλλογὴν φακέλων,
γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω σ' ὄλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἀουστόλους.

Ἦσαν φάσκελα ποικίλα
διαφόρων ἐποχῶν,
καὶ σὲ μούτσουνα στωμίλα
τάδινα μεγαλαυχῶν.

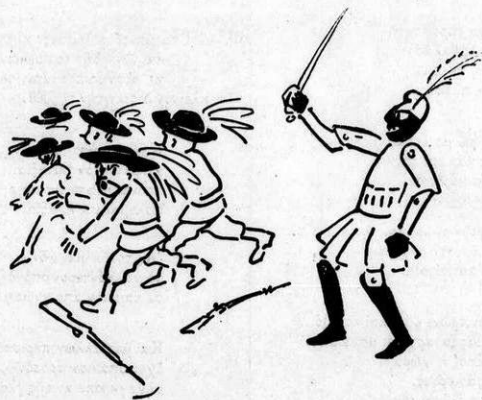
Αἶφνης ὅμως πῦρ ἀνοίγει
καὶ λαίμοις τυράντων πνίγει
τιμωρὸς κρεμάλας βρόχος.

Αἶφνης θούρια τονίω
καὶ μεθ' ὅλων ἀτενίω
τοὺς προγόνους ἀγερώχους.

Αἶφνης κἀτι μ' ἀφυπνίζει,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἔξρω τ' εἶναι,
αἶφνης κόμος ξεφανώζει:
χαίρε, Ρήγα Κωνσταντίνε.

Αἶφνης σάλπινξ ἀντήχει,
κάθε σκλάβος ἀλαλάζει,
πέφτουν βῆλια σὸν βροχή,
πέφτουν μπόμπαις σὸν χαλάζι.

Καὶ γοργόφτερη διαβαίνει
κι' ἀπὸ κύμα καὶ στεριά
κόρη λευκοφορεμένη,
ποῦ τὴν λένε Δευθεριά.

Εἶπαν πῶς γὰρ τὴν Ἠπειρὸν στέλλ' ἡ μακαρονοῦ
στρατοῦς ἀπὸ τὸ Βᾶρι,
ἀλλ' εἶδαν ἔμπρὸς τὸν Φασουλῆ με χροῶμ' Ἀθησσυνοῦ
κι' ἐπήρανε ποδᾶρι.

Αἰφνης βλέπω παρ' ἐλπίδα
μὲ τουφέκι, μὲ λεπίδα
καὶ τὰ μούστακα παῖδι.

Καὶ καθένας λόγχην πάλαι
κι' ἀναδίδεται μεγάλη
νικητήριος φθῆ.

Αἰφνης σὺ λβει μιάς ἀνδρείας καὶ φρονήματος ἀδάμας,
καὶ μὲ μάτια βουρκομένα
σὲ παληῶν προμάχων ἔπλα παραθέτω τὰ δικά μας
ζηλευτὰ καὶ τιμημένα.

Μέσα σὲ βρονταῖς καὶ κρότους
αἰφνης στίβους ροδοστρώτους
καὶ παλαίστρας διανύω.

Αἰφνης σὲ δαφνῶν σωροὺς
νέους ἔρκους ἱεροῦς
ἐκδικήσεως ὀμνύω.

Αἰφνης μιά μεγάλη χέρα μέγα Στάδιον μοῦ δείχνει,
αἰφνης, Περικλέτο ψεύτη,
βλέπω μέσα' στὸν καθρέφτη
πῶς' στὸ μούτρο μου δὲν μένουσιν παλαιῶν φασκέλων ἔχνη.

Αἰφνης κυτᾶζω πῶς δὲν ζω σὲ κόσμο νυσταλέο,
αἰφνης καὶ σὸ τὸ μέτωπο ἔμπορεῖς νὰ τὸ ψηλώνης,
αἰφνης' στὸν Πατριάρχη μας σὰν κι' ἄλλοτε δὲν λέω:
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκαλόνεις;

Αἰφνης κι' αὐτὸς διάτορος ἀνάστασιν κηρύττει,
αἰφνης θαρρῶ πῶς μ' εὐλογεῖ,
αἰφνης θαρρῶ πῶς μ' ὀδηγεῖ
'στὴν πόρτα, ποῦ τὸν ἐπνεῖξαν οἱ λάτρεις τοῦ Προφήτη.

Αἰφνης λειψάνων σκαλετοῖ
φωνάζουν νέα τελετῆ
πῶς γίνεται τῆς Λαϊκᾶς.

Καὶ κυματίζουνε τραναῖς
κι' ἐλπιδοφόραις γαλιαναῖς
'στὸ φύσημα τῆς αἰθρας.

Αἰφνης τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
γυροῦν' στὴν πρώτη τους φωλιὰ
μ' ἓνα παιάνων τόνον.

Αἰφνης δὲν βλέπεις κουτσουλιαῖς
νὰ πέφτουν ἀπὸ τῆς φωλιαῖς
'στῆς μύταις τῶν συγχρόνων.

Γ'

Π.— Αίφνης περιλαμπρος τιμή
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
αἴφνης ἀόκητη πολεμει
δυστυχισμένη πλάσις.

Αἴφνης ξανοίγω μαχητὰς,
αἴφνης ἢ τὰς κὰν ἐπὶ τὰς
φονάζουν καὶ κορίτσια.

Αἴφνης βογγοῦν οἱ βράχοι τῆς,
αἴφνης ξεσποῦν ὅτῃ ράχη τῆς
τῶν ξένων τὰ καπρίτσια.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν, τῶν φάρι καὶ κολοῖδ...
ὅτῃς Ἡπείρου τῆς μεριάς ξαναρχίζει μακαλλεῖδ.

Αἴφνης εὐάνδρος ἢ χώρα
ἐξορμᾷ στοὺς ἀνέρους,
κι' αὐτονόμους βλέπω τώρα
τοὺς ὡς χθὲς ἀπελευθέρους.

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν,
καὶ σφαγαῖς ὡσὰν τραγιῶν
τῶν νηπίων, τῶν γερόντων,
χάριν ξένων συμφερόντων.

*Ερδὶ, Δάζαρε, περδὲ,
φθάνουν Ἀλθανῶν ὄρβαί,
κι' Ἄλθς γίνεται Σατράπης
κάθε Γκέγκης, κάθε Λιάπης.

*Ερδὶ, Δάζαρε, περδὲ,
κι' ἢ μεγάλθυμος Ἐδρόπη
παίζει καραγκιζ-μπερδὲ,
κι' ἄς σφαγοῦν οἱ παληανθρώποι.

Φλόγες ὀφθόνονται φωτιάς,
βρυχόνται τῆς Ἀρβαντιᾶς
θηρία σαρκοδόρα.

Σφαγαῖς ἐδοῦ φωτιαῖς ἐπεῖ,
καὶ τὰ συντρέξ' Ἰταλικὴ
Μαφία καὶ Καμόρα.

Δ'

Φ.— Ἡ πριμαντόνα λίσσαζε κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παί-
καὶ νῦν ὀδὴν τόνισωμεν [546,
κι' αἴφνης προσατανίσωμεν
νέον κλειτὸν Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Κι' ἐγὼ τώρα προσηνῆς
χαιρετῶ τὸν Ἐνταξία,
ποῦναι μιὰ περιφανῆς
πολυμάθεια κι' ἄξια.

*Ἄς τόνισωμεν ὀδὴν
σὲ χαλκέντερον σπουδῆν,
σὲ ταμειὸν ἀπὸ γνώσεως.

Καὶ μετ' ἄλλων περισσῶν
ἔχει σπάνιον προσὸν
τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Τι μὲ βλέπεις κεχνητός;
θ' ἀνεθοῦν φηλὰ τὰ φόντα...
κι' ὁ Διοικητῆς ὁ νέος
ἔχει: πάμπολλα προσόντα.

Καὶ γὰρ τοῦτον, κουτσομπόλη,
κάνε στίχους τωρνευτοῦς...
ἄξιος φονάζουν ἄλοι,
ἄξιος κι' ἐγὼ μ' αὐτοῦς.

Π.— Κι' ἐγὼ τὸν ξέρω... τι σοφός,
καὶ γνωστικὰ θὰ δράση...
Φ.— Βεβαίως, εἶναι κι' ἀδελφός
τοῦ φίλου τοῦ Θανάση.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλή, τι σοῦλθε κατ' αὐτὰς

κι' ἔλο γὰρ Τραπεζαῖς μιλεῖς καὶ γὰρ Διοικητῆς;
Φ.— Ἐγὼ, μωρὲ, γεννήθηκα νὰ γίνω Τραπεζῆτης,
κι' ἦτο τοιοῦτος ὁ σκοπός,
ἀλλ' αἴφνης δὲν εἰσεῦρα πῶς
κατήντησα καλαμαράς καὶ στιχουργός φωρίτης.

Π.— Αἴφνης κι' ἐμένα μοῦρχειται μιὰ σκέψις, καισιδάρη.

Φ.— Τι σκέψις;

Π.— Δὲν κατάλαβες; νὰ φᾶς γερὸ στηλιάρη.